



Exposició de Josep Tur. Tur és un pintor jove. A més a més és home de gran activitat: a la Casa de Cultura té una exposició de vint obres i, al mateix temps, té una exposició penjada en una altra ciutat mentre prepara les seves coses per anar a Madrid a exposar. Potser en aquesta «activitat», en aquest «cremar etapes» que el catàleg ens anuncia pot trobar-se l'explicació dels alts i baixos de l'exposició de Granollers. Tur presentà un quadre magnífic (Teulades) al premi «Granollers» d'enguany. Aquesta obra ens feia preveure una exposició de nivell altíssim i així, gairebé, ho havíem anunciat. Ens equivocàrem. Les vint obres de l'exposició actual ens ofereixen uns desnivells pronunciadíssims que van des del ben construït bodegó (n.º 17) fins als insegurs, retocats i poc encertats quadres de cavalls i de figures (nos. 5, 6, 2, i 3) i a l'inacceptable paisatge (n.º 14). Pel nostre parer, el bodegó abans esmentat, així com les barques (n.º 8) són les millors coses de l'exposició. En aquests temes Tur es veu segur, amb un domini total d'una manera personal de concepció del quadre i amb una bona paleta per tal de resoldre els colors i l'estructura amb una matèria plàstica massissa aconseguida a cops d'espàtula no gens dubitatius. Els temes humils són els que, al nostre parer, s'adapten millor a la manera de pintar de Tur. El paisatge i la figura —els paisatges i figures que veiem exposats— no ens poden interessar gaire. La gran composició —pel tamany— que porta el número 2 (Comediantes) ens suggereix tot un reguitzell de noms de pintors que hi han influït —de la mal anomenada «pintura social»— Preguem, per acabar, al pintor, que, en una altra exposició, els catàlegs i la numeració dels quadres estiguin ja enllestits i a mà en el moment de la inauguració. Aquella «activitat» de la qual parlàvem en començar, no serà la causa d'aquestes deficiències d'organització, així com també del no excessiu encert en la tria de les obres? Ens temem molt que sí.

V.

PROSCENI

Novament, ens plau d'assenyalar les obres teatrals que, a Barcelona, són dignes de veure's.

TEATRE CALDERON. Des del dimarts passat, dia 5 hi actua la companyia «Lope de Vega», sota la direcció de José Tamayo, amb l'obra dramàtica de Buero Vallejo, *Las meninas*. Dins la producció d'aquest autor, se segueix la línia iniciada amb «Un soñador para un pueblo», i tota la crítica l'ha considerada com una de les obres més interessants d'aquests darrers anys.

El crític Ricardo Doménech, amb motiu de l'estrena a Madrid, va dir que el mèrit més important consistia en el fet de veure hi representada la nostra època i la nostra societat, malgrat estar situada l'acció, naturalment, a l'any 1656, en el moment de viure Velázquez. Copiem: «¿Cómo es esa época que a Velázquez le ha tocado vivir? Es una sociedad en la que, a la par que se derrumba la economía, se derrumban unos valores morales. Y como la economía se derrumba sin que nadie sepa cómo evitarlo, se acude a incrementar los impuestos. Y como los valores morales son ya letra muerta, en la que no creen ni sus propios militantes, se pretende ocultar el desgarrón mediante una moralidad aparente: los eufemismos, las «buenas formas» que es lo más inmoral del mundo... Velázquez alzarà su voz como una imperativa llamada a la justicia y a una au-

téntica moralidad».

Recomanem sincerament aquesta obra, Dins l'extens repartiment, al destacar les figures estelars de Carlos Lemos i Luisa Sala.

TEATRE CANDILEJAS Jaume Salom, per cert oftalmòleg a la Policlínica del Vallès, de la nostra Ciutat, ha estrenat, no fa gaires dies, la seva primera obra teatral en català: *La gran aventura*. Fins ara, només havia estrenat en castellà. Destaquem, «El mensaje» i «Culpables».

De «La gran aventura», ha dit Josep M. Junyent: «Es un poema del alma, en el cual el sentimiento estético nace de la emoción que despierta la fuerza de la verdad cristiana, y en el que el arte convencional ha tomado menos parte que el instinto de la naturaleza, subordinado a una poética eternamente humana. Su acción está llevada gradualmente, con vigor y calor de vida, naturalidad y realismo».

Aquesta obra és posada en escena per la companyia «Maragall». En són els principals intèrprets Paquita Ferrándiz, Carles Lloret (que realitza una de les millors actuacions de la seva vida), Montserrat Carrulla i Lluís Nonell. La direcció és a càrrec de Francesc Díaz. Cal destacar, així mateix, el muntatge de l'obra, molt ben resolt, dins el reluït marc d'aquest teatre de butxaca.

M.

A molta gent no li agrada

(i a nosaltres tampoc):

... que s'hagi descobert un nou «procediment» de pintura, i no tan sols no es divulgui sinó que no s'admeti a concurs. (1)
... que ens plantifiquin, al Temple Parroquial, uns altars laterals tan carrincloms.
... que, malgrat les Setmanes de Joventut, encara hi hagi joves que no sàpiguen assistir amb correcció a les conferències.
... que se'ns demani la màxima puntualitat a les Santes Misses, i després moltes d'elles comencin i acabin amb força retard.
... que, tant el carrer Girona com les vies urbanes que hi van o en vénen, estiguin tan bruts de fang i tan intransitables.

Vox populi agraeix:

Que finalment s'hagin instal·lats llums elèctrics al carrer Frederic Soler.

Fura

(1) Ens referim a la base segona del Concurs d'art convocat per l'Organització Jovenil que diu: «Las obras que podrán presentarse serán de las secciones: 1.º, Pintura en todos sus procedimientos, menos abstractos». (sic)

Café-Restaurante

Salamero

Centro Católico - Tel. 701

Meriendas	Helados
Refrescos	Batidos
Desayunos	Polos

Café de calidad - Licores de marca
Alquiler de toda clase de servicio para Banquetes y Fiestas Familiares

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE